

Sygn. akt **XXVII Ca 2800/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Staszewska (spr.)
Sędziowie:	SO Małgorzata Szymkiewicz-Trelka SR del. Miłosz Konieczny
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Ślebzak

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **E. M. i E. K.**

przeciwko **Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powódek E. M. i E. K.

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt II C 138/10

1. oddała apelację;

2. zasądza solidarnie od E. M. i E. K. na rzecz Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. kwotę 1 200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej, w pozostałym zakresie nie obciąża E. M. i E. K. kosztami zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSR (del.) Miłosz Konieczny SSO Joanna Staszewska SSO Małgorzata Szymkiewicz-Trelka

Sygn. akt XXVII Ca 2800/16

UZASADNIENIE

Powodowie M. M. (1), P. M. i E. K. wnieśli o zasądzenie na ich rzecz solidarnie od pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. kwoty 32.838 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 4-krotności minimalnej stawki.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Nadto pozwany wniósł o oddalenie powództwa E. K. ze względu na brak legitymacji, a w stosunku do E. M. z uwagi na fakt, iż przekroczenia hałasu w pomieszczeniu stwierdzone przez biegłego mieszczą się w granicach błędu miernika i są niezauważalne dla człowieka.

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie oddalił powództwo oraz obciążył solidarnie E. M. i E. K. kosztami procesu w całości, pozostawiając szczegółowe rozliczenie referendarzowi sądowemu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następujących ustaleń oraz rozważań poczynionych przez Sąd Rejonowy:

W. M. i M. M. (1) są właścicielami zabudowanej działki nr (...) wraz ze stojącym na niej budynkiem mieszkalnym jednorodzinny położonej przy ul. (...) we wsi D., gmina R., dla której prowadzona jest w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W., XIII Wydział Ksiąg Wieczystych księga wieczysta nr (...). W. M. zmarł w dniu 8 grudnia 2001 roku. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie III Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 21 lutego 2002 roku stwierdził, że spadek po nim na podstawie ustawy nabyli żona M. M. (1), córka E. D. (obecnie K.) i syn P. M. po (...) części każde z nich.

Nieruchomość ta znajdowała się w obszarze ograniczonego użytkowania, który został ustanowiony na podstawie Rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku, jednakże znajduje się poza strefami Z1 i Z2 (...) Ograniczonego (...), na którym to terenie nie ma przekroczeń dopuszczalnych norm hałasu obowiązujących dla zabudowy mieszkaniowej zgodnie z Uchwałą nr 76/1 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku.

W domu przy ul. (...) w D. zamieszkuje E. K. z mężem i dwójką dzieci: 7-letnim synem i 17-letnią córką. Dom ten jest wykorzystany wyłącznie na potrzeby mieszkaniowe.

Zdaniem Sądu Rejonowego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powodowie domagali się odszkodowania na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska. Sąd Rejonowy wskazał na treść art.135 oraz art. 129 ww. ustawy, podnosząc, że w związku z przekroczeniami norm hałasu (działaniem L. imienia F. C.) zostały wypełnione warunki do utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania.

Rozporządzenie Wojewody (...) Nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (Dz. U. Woj. M.. z 2007 r. Nr 156, poz. 4276) zostało wydane na podstawie art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska. Treść powyższego przepisu zmieniła brzmienie z dniem 15 listopada 2008 r. Wobec tego w dniu 20 czerwca 2011 roku Sejmik Województwa (...) podjął uchwałę numer 76/11 w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Wskazana uchwała ustanowiła obszar ograniczonego użytkowania, w którym znajduje się lokal powodów poza strefami Z1 i Z2.

Sąd Rejonowy wskazał zatem, że w toku postępowania zmieniły się uregulowania prawne. Przestało obowiązywać rozporządzenie wojewody, natomiast weszła w życie Uchwała nr 76/11 ustanawiająca obszar ograniczonego użytkowania, w ramach którego wydzielone zostały strefy Z1 i Z2. Niemniej jednak, w ocenie Sądu Rejonowego, nieruchomość powodów znajduje się poza wskazanym obszarem. Wobec powyższego, zdaniem Sądu Rejonowego, w niniejszej sprawie powodowie nie posiadają legitymacji do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych przewidzianych w powyższych przepisach.

Sąd Rejonowy wskazał, że w związku z uchynieniem Rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 roku kluczowe były ustalenia biegłych w związku z wejściem w życie Uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku.

Sąd Rejonowy wskazał, że biegły sądowy z zakresu (...) stwierdził, że w celu zapewnienia właściwego klimatu akustycznego w pomieszczeniach przedmiotowego budynku należałoby wymienić stolarkę drzwiową i okienną na stolarkę nowej generacji o wyższym wskaźniku izolacyjności akustycznej oraz zamontować nawiewniki ściennie współpracujące z wentylacją grawitacyjną przy szczelnym zamknięciu okien. Niemniej jednak biegły sądowy z zakresu akustyki T. S. wskazał, iż przekroczenia normy hałasu odnotowane w porze nocnej, jako niższe od 3dB, kwalifikują się by je uznać z praktycznego punktu widzenia za niezbyt istotne w ich oddziaływaniu na klimat akustyczny, gdyż mieszczą się w zakresie (od 1 do 3 dB), w którym zmiany poziomy dźwięku są mało dostrzegalne dla słuchu przeciętnego człowieka. Podkreślił również, że z formalnego punktu widzenia w budynku mieszkalnym dochodzi do przekroczenia poziomu hałasu, czyli występuje stan nieprawidłowy, jednak z punktu widzenia wpływu na organizm ludzki jest to sytuacja zupełnie obojętna. Zwiększenie izolacyjności budynku jest zbędne, bowiem hałas na poziomie 1,7 dB jest to dźwięk znacznie mniejszy niż na poziomie szeptu, podczas gdy np. przeciętna rozmowa jest na poziomie 40 dB.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu Rejonowego, powodowie nie doznali uszczerbku w związku z działalnością pozwanego, zatem brak było podstaw do uwzględnienia roszczenia odszkodowawczego. Brak było także podstaw do uwzględnienia roszczenia w zakresie konieczności poniesienia kosztów rewitalizacji akustycznej lokalu.

Na marginesie jedynie Sąd Rejonowy wskazał, że Port lotniczy nie jest przedsiębiorstwem wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody w rozumieniu art. 435 k.c., zatem i na tej podstawie powództwo podlegałoby oddaleniu.

Powódki nie zaskarżyły uchwały Sejmiku Wojewódzkiego, dlatego też w ocenie Sądu Rejonowego, nie było podstaw, aby zaprzeczyć wnioskowi wypływającym z ustanowienia obszaru – w jego granicach występują przekroczenia dopuszczalnych norm hałasu, poza granicami nie ma to miejsca.

Z powyższych względów Sąd Rejonowy oddalił powództwo, orzekając o kosztach na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

Apelacje od powyższego wyroku wniosła strona powodowa, zaskarżając wyrok w całości.

Skarżący zarzucili Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c., art. 212 k.p.c., art. 217 § 1 k.p.c., art. 258 k.p.c. art. 278 k.p.c., art. 299 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. oraz przepisów prawa materialnego, tj. art. 435 § 1 k.c., art. 551 k.c., art. 4 u.p.o.ś., art. 7 u.p.o.ś., art. 129 ust. 2 u.p.o.ś., art. 136 ust. 3 u.p.o.ś., art. 248 u.p.o.ś., art. 322 u.p.o.ś., art. 324 u.p.o.ś., art. 325 u.p.o.ś., § 2 ust. 5 i § 6 pkt 2 uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r.

Wobec powyższego skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez stronę powodową nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego należało uznać za prawidłowe, niemniej jednak z innych względów niż wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że nieruchomość strony powodowej znajduje się poza obszarem wskazanym w uchwale Sejmiku Województwa (...) numer 76/11 z dnia 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Z załącznika nr 6 do ww. uchwały wynika, iż nieruchomość strony powodowej znajduje się na terenie obszaru ograniczonego użytkowania, choć poza strefami Z2 i Z1 (k.357). Nadto pozwany w toku całego postępowania nigdy nie podniósł, iż przedmiotowa nieruchomość położona

jest poza obszarem ograniczonego użytkowania, tym bardziej należało uznać za błędne stanowisko Sądu Rejonowego w tym przedmiocie.

W tych okolicznościach, w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy nieprawidłowo uznał, że strona powodowa nie posiada legitymacji do wystąpienia z żądaniem zapłaty odszkodowania za szkody powstałe w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z przedmiotowej nieruchomości właśnie z powyższych względów.

Mając zatem na uwadze, że przedmiotowa nieruchomość znajduje się w obszarze ograniczonego użytkowania należało rozważyć zarzut pozwanego odnośnie tego, że przedmiotowe roszczenie strony powodowej uległo przedawnieniu.

Zgodnie z art. 129 ust. 4 p.o.ś. dla zgłoszenia roszczeń, o których mowa w ust. 1 - 3 tego artykułu, czyli roszczeń objętych żądaniem pozwu, obowiązuje 2-letni termin zawity od dnia wejścia w życie regulacji powodującej ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, a zatem z chwilą jego upływu wygasa możliwość dochodzenia przedmiotowych roszczeń.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 grudnia 2013 r., sygn. akt II CSK 161/13 wskazał, że jeśli art. 129 ust. 4 p.o.ś. ustanawia dwuletni termin do wystąpienia z roszczeniem, rozumianym jako zgłoszenie roszczenia zobowiązanemu, to jego znaczenie wyczerpuje się z chwilą dokonania takiego zgłoszenia. O przerwie biegu terminu można mówić wówczas, kiedy czynność ograniczona tym terminem nie została wykonana, lecz przed upływem terminu strony podjęły inne działania wskazujące na wolę dobrowolnego zrealizowania obowiązku, dla którego istotne znaczenie miała terminowa czynność. Jeżeli jednak w terminie wykonano czynność docelową, to czynność ta osiąga skutek, kończąc bieg terminu.

Sąd Okręgowy podziela pogląd prawny wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 2 lutego 2016 r., VI ACa 523/15 niepubl., że w ujęciu art. 129 ust. 1 p.o.ś. zdarzeniem szkodzącym, jest akt prawa miejscowego wprowadzający ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, co czyni niemożliwym lub istotnie ogranicza korzystanie z nieruchomości lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem. Bez wątpliwości zdarzenie to (wejście w życie aktu prawa miejscowego) może zostać jednoznacznie umiejscowione w czasie. Ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, skutkujące zmniejszeniem jej wartości, pojawia się już w chwili wejścia w życie aktu prawa miejscowego, ustanawiającego obszar ograniczonego użytkowania. Nie może zatem budzić wątpliwości, że szkoda powstaje w tym dniu. To, że różnego rodzaju następstwa zdarzenia szkodzącego mogą ujawnić się w znacznym odstępnie czasu od tego zdarzenia nie jest niczym nadzwyczajnym, a wręcz można stwierdzić, iż jest to zagadnienie powszechnie znane na tle odpowiedzialności odszkodowawczej.

Niewątpliwie jest, że nieruchomość strony powodowej była objęta obszarem ograniczonego użytkowania wprowadzonym na podstawie Rozporządzenia nr 50. Zatem w dniu 25 sierpnia 2007 r. (wejścia w życie rozporządzenia nr 50 Wojewody (...)), powstała szkoda w majątku powódek i w terminie 2 lat od tej daty, czyli do dnia 25 sierpnia 2009 r., mogły one zgłosić swoje roszczenie.

Powódki nie przedstawiły dowodu, że zwróciły się do pozwanego przed upływem terminu zawitego, składając oświadczenie dotyczące jego roszczenia. Istotne jest bowiem, iż samo twierdzenie strony powodowej, że dokonała takiej czynności, kiedy to pozwany powyższemu zaprzecza, nie wykazuje tej okoliczności. Pozew w niniejszej sprawie został doręczony pozwanemu dnia 12 października 2010 r., a więc dopiero w tym dniu pozwany dowiedział się o roszczeniu strony powodowej.

Dlatego też termin zawity na zgłoszenie roszczeń upłynął bezskutecznie w dniu 25 sierpnia 2009 r.

W tych okolicznościach należy podkreślić, że przyczyną oddalenia powództwa jest fakt zgłoszenia pozwanemu roszczeń po upływie 2-letniego terminu zawitego z art. 129 ust. 4 p.o.ś., co spowodowało, że roszczenia te wygasły. W takiej sytuacji zarzuty apelacji nie mogły odnieść zamierzonego skutku, bowiem w przypadku uwzględnienia zarzutu przedawnienia, brak jest podstaw do badania czy zachodzą wszystkie inne prawnomaterialne przesłanki uzasadniające powództwo o zapłatę odszkodowania.

Z tego względu Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację w całości.

O kosztach postępowania w instancji odwoławczej Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k. p. c. w zw. z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSR (del.) Miłosz Konieczny SSO Joanna Staszewska SSO Małgorzata Szymkiewicz-Trelka